

Impulsief

Nog voor ik de toiletten van de supermarkt bereik, zie ik dat er daar iets gaande is. De wc-dame zit aan haar tafeltje en naast haar staat een dame die zo te zien problemen heeft met haar ademhaling. Als ik zie dat de wc-dame een zuurstoffles in haar handen heeft en verwoede pogingen doet om deze open te draaien, wordt de ernst van de situatie mij duidelijk. Ik volg met mijn ogen het dunne slangetje vanuit de zuurstoffles en ontdek het andere uiteinde in de handen van de bevende vrouw ernaast, die onophoudelijk het neusstukje tegen haar neus blijft drukken. Als ik mijn blik iets omhoog breng, ontmoet ik een paar angstige ogen die mij wijd open aanstaren. De paniek spat eruit en raakt mijn ziel. Ademnood! Ik heb zelf hyperventilatie en ik herken meteen zo'n aanval. Het observeren van dit alles kost me slechts een paar seconden.

Ik merk dat de wc-dame het praktisch oplost en uiteindelijk legt zij de fles terug in het mandje van de vrouw voordat ze de ruimte uitloopt. Ik hoor haar nog roepen dat ze de dochter van mevrouw zal laten omroepen bij de receptie.

Zonder na te denken geef ik de mevrouw de opdracht om op de stoel aan het tafeltje te gaan zitten. Ik kniel voor haar neer, leg mijn hand voorzichtig tegen haar bovenarm en begin er lichtjes over te wrijven. Ik zie dat de vrouw naar de kapotte fles blijft kijken en opnieuw probeert om er lucht uit te krijgen. De mislukte pogingen maken haar benauwdheid alleen maar erger, dus ik dwing haar om oogcontact met mij te maken. Ik spreek haar op zachte toon toe dat ze rustig moet ademen: in en uit. Ja zo, en opnieuw in en uit. Ik blijf tegen haar praten, dat ze het heel goed doet, dat haar dochter er ieder moment kan zijn ... Ik zal de angst in haar ogen nooit vergeten.

Na een paar minuten kijkt de vrouw nog steeds angstig, maar ik merk dat de hevigheid ervan afneemt, net als haar onrust. Als haar dochter komt aangelopen, glimlach ik naar de vrouw en wijs ik naar haar dochter. Vanaf dat moment neemt het meisje het over en verdwijn ik naar

het damestoilet. Daar moet ik zelf toch ook even op adem komen, Het besef van wat er zojuist is gebeurd, wat ik heb gedaan en hoe hulpeloos ik mij tegelijkertijd heb gevoeld, dringt plotseling in alle hevigheid tot mij door. Ik heb even tijd nodig om mij te herpakken voordat ik aan mijn boodschappenronde kan beginnen.

Als ik terug uit het toilet kom, staan de vrouw en haar dochter mij op te wachten. Ze bedanken mij. Eerst ben ik in de war. Waarom mij bedanken? Ik heb de mevrouw geholpen om kalm te worden. Als er daar een paar minuten geleden iets serieus was misgegaan, had ik niets kunnen betekenen voor deze persoon, want ik heb nooit een EHBO-cursus gevolgd. Ik heb ook geen verdere medische ervaring. Op zo'n moment handel ik intuïtief: op gevoel, zonder nadenken. Ik wil die impulsiviteit zeker nooit verliezen. Soms is enkel en alleen op je vertrouwen afgaan niet iets negatiefs. Mijn ongeremde gedrag levert mij schitterende herinneringen, om later met trots op terug te kijken. Voor mij zal dit altijd een speciale herinnering blijven en ik hoop voor de persoon in kwestie ook.